

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg må gøre hr. Lawaetz opmærksom på, at kvinderne er halvdelen af denne verden – ind imellem er jeg tilbøjelig til at mene, det endda er den bedste halvdel – og vi har fuldt ud samme ret til at være på arbejdsmarkedet og alle andre markeder for den sags skyld, som mændene har. At vi tilfældigvis er udstyret på den måde, at det er os, der føder børnene, og os, der passer dem den første tid, fordi det er så nødvendigt, at vi er omkring dem den første tid, behøver ikke at betyde, at man indretter hele samfundet efter den anden halvdel, nemlig dem, der kan fare ud hele tiden. Det er helt forkert, og derfor vil vi altså have lovgivningen lavet om, sådan at man tager hensyn til, at der altså er to slags mennesker. Der er hankøn, og der er hunkøn, men hele samfundet er indrettet efter, at der kun er hankøn, og det vil vi ikke være med til fremover. Det gælder også al den snak om, at vi ikke har råd til at betale arbejdsløshedsunderstøttelse til kvinderne – jo, det har vi, og det skal vi have, men først og fremmest skal vi skaffe noget arbejde til så mange som muligt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Man kan godt undre sig over, at man overhovedet skal spille tid på hr. Lawaetz' bemærkninger om det med kvinderne. Jeg er strengt taget ikke tilhænger af kønskvotering, men den argumentation, hr. Lawaetz førte frem, kan næsten overbevise mig om nødvendigheden af kønskvotering.

Jeg betragter nærmest kønskvotering som en slags medicin: en gang imellem er det nødvendigt for at redde en patient at give vedkommende noget medicin undervejs. På samme måde kan man betragte vort samfund. Det er en slags sygt samfund, og derfor kan det være, vi er nødt til – og det kan vi jo bl.a. konstatere af hr. Lawaetz' bemærkninger – at anvende en medicin for at gøre samfundet rask. Kønskvotering kunne være den medicin, der bliver nødvendig.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Jeg bliver så glad, hver gang jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde om noget. At kvinderne ikke alene er den største, men også den bedste halvdel af befolkningen, er vi 100

pct. enige om. Men jeg ved jo, at der er visse af mine kvindelige kolleger her, der bliver enormt ophidsede, hver gang jeg overhovedet berører det emne.

Der var intet, jeg hellere ville, end at være med til at skaffe samtlige kvinder, der ønsker det, i arbejde. Forskellen i vores tankegang er bare så enkel, at når jeg fremhæver det, er det, fordi jeg lægger vægt på, at vi alene på ét år – det husker fru Lilli Gyldenkilde – fik 79.000 nye kvindelige medlemmer i fagforebundene. Det er der ikke noget at sige til, men vi er i den uhyggelige situation, at vi har over 300.000 arbejdsløse, og der er for mange kvinder deriblandt. Det problem vil jeg gerne være med til at løse, men med en lidt anden metode. Der er forskellen i vores tankegang.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan godt forstå, hr. Lawaetz er glad, når vi endelig er enige, for det sker jo så sjældent. Men når hr. Lawaetz siger, at der alene på nogle få år er kommet 79.000 kvinder ind i fagforeningerne, kan jeg ikke sige noget imod det, for det er jo sandt, men hr. Lawaetz glemmer – og det er grunden til, at jeg er kommet herop – at fortælle, at kvinderne ikke bare kan melde sig ind i en fagforening og få understøttelse, sådan som det ligger underforstået i det, hr. Lawaetz siger. De skal have været på arbejdsmarkedet, de skal have tilknytning til arbejdsmarkedet, og de skal have været i en fagforening over et år for overhovedet at kunne få understøttelse.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Fru Lilli Gyldenkilde behøver ikke at docere reglerne på arbejdsmarkedet for mig, dem kender jeg godt. Det er helt klart, at kvinderne skal have haft arbejde, men det er også det, der er sket. Jeg synes egentlig, jeg siger det meget rigtigt. Hvornår var det, de kom? Da man havde brug for dem, selvfølgelig, og så er de på arbejdsmarkedet. Jeg er ikke så dum, at jeg ikke er inde i disse regler. De skal naturligvis have haft arbejde, men så er de der jo også, og så står vi med den store ulykke, at vi ikke kan skaffe dem det arbejde, vi gerne ville.